

DEBORAH CARR

EEN
VELD
VOL
Klaprozen

Vertaling Irene Paridaans

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Deborah Carr
Oorspronkelijke titel: *The Poppy Field*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd 2018
Bewerking: Peter Verwey en HarperCollins Holland
Omslagbeelden: © Lee Avison / Trevillion Images; Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0416 7
ISBN 978 94 027 5881 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk januari 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers London, Great Britain.
Deborah Carr asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Gemma

Februari 2018 - Noord-Frankrijk

‘*Merci, monsieur,*’ zei Gemma tegen de taxichauffeur toen hij haar koffers op de stoep zette. Ze rommelde in haar schoudertas, stak hem wat bankbiljetten toe en wuifde het wisselgeld weg bij wijze van fooi. Hij lachte zijn scheve tanden bloot; voor het eerst sinds hij haar van het station had gehaald keek hij vrolijk.

Inmiddels was het donker en het regende; na de ruige overtocht met de veerboot vanaf Jersey, die langer had geduurd dan verwacht, deed Gemma’s lichaam overal pijn. Ze pakte haar koffers en haastte zich over het tuinpadje naar het huis waar ze zou verblijven. De volgende ochtend zou ze pas kunnen zien waar ze aan was begonnen. Dat was misschien maar goed ook – zelfs in het donker zag het huis er verlaten uit –, maar ze was te moe en te emotioneel om zich daar druk om te maken.

Terwijl de regendruppels in haar gezicht spatten, pakte Gemma de handvatten van haar koffers beet en sleepte ze naar de voordeur. Ze haalde een grote ijzeren sleutel tevoorschijn en schoof een sliert klimop opzij. Hopelijk zou ze niet in een verborgen spin grijpen. Ze stak de sleutel in het roestige slot en probeerde hem om te draaien.

Niets. Gemma kreunde. ‘Toe nou,’ bromde ze tussen haar opeengeklemd kaken door terwijl ze het nog een keer probeerde. Niets. ‘Verdorie.’ Met dit weer had ze geen zin om buiten te slapen. Ze zuchtte diep. ‘Oké,’ zei ze dapper. ‘Je kunt het, Gemma.’

Ze veegde haar klamme handpalmen af aan haar spijkerbroek en waagde nog een poging. Tot haar grote opluchting draaide de sleutel nu om in het slot. Bemoedigd door dit succes drukte ze de deurklink naar beneden. Toen ze voelde dat de deur klemde gaf ze er nijdig een flinke trap tegen. Het hout kraakte uit protest, maar toen vloog de deur opeens open, en met een klap belandde ze op de stenen vloer van het halletje.

Kwaad om zoveel onhandigheid en de ellendige situatie waarin ze zich bevond stond ze weer op en klopte het stof van haar broek. Ze blies op haar handen en wreef ze zachtjes tegen elkaar om de tintelingen te verminderen. Nu pas viel het haar op hoe stil het was. De regen kletterde op het dak en buiten kraakten de bomen, maar er was geen verkeer en er waren in de directe omgeving geen pratende mensen, zoals in haar appartement in Brighton.

Ze draaide zich om en keek door de openstaande deur naar de straat. Was dit hele dorp verlaten? Onderweg van het station hierheen had ze niet veel huizen gezien en dat had haar verbaasd. Even dacht ze terug aan het moment dat ze dit gebied had opgezocht op internet, en ze besepte dat ze zich nu echt in de buurt

van Doullens bevond. De stortregen haalde haar terug naar het hier en nu; snel rende ze naar buiten om haar bagage in veiligheid te brengen.

‘Oké,’ zei ze toen ze met een beweging van haar achterste de deur dichtduwde. ‘Eens kijken waar ik de komende tijd ga wonen.’ Ze werd meteen verliefd op de enorme open haard. Aan weerskanten van de vuurplaats stond een stoel, de ene meer versleten dan de andere. Waarschijnlijk was die met de versleten armleuningen de stoel waar de neef van haar vader altijd had gezeten toen hij hier nog woonde. Ze betwijfelde of het huis over een ander soort verwarming beschikte, dus ze was blij dat er in elk geval een manier was om warm te blijven. Een flink haardvuur zou het huis ook vast en zeker gezelliger maken.

Gemma liep naar de keuken. Die leek nogal basic, en meteen vroeg ze zich bezorgd af of de wc dan misschien buiten zou zijn. Daar moest ze niet aan denken. Het was hier griezelig en ze voelde er weinig voor om in het donker de bovenverdieping te gaan inspecteren. Daarom haalde ze haar fleecedeken uit haar kleine koffer en besloot dat de schoonste van de twee stoelen deze nacht dan maar als bed moest dienen.

Ze ging op de stoel zitten, trok de deken over zich heen en probeerde zich te ontspannen. Het voelde allemaal erg ongemakkelijk, maar ze was hier nu eenmaal en dus moest ze er maar het beste van zien te maken. Dit was haar eerste spontane actie ooit, en ze was bang dat hij nu al mislukt was. Misschien had ze beter niet naar haar vader kunnen luisteren en terug moeten gaan naar Brighton. Het zou vast makkelijker zijn geweest om in alle comfort bij te komen van haar mislukte relatie dan hier.

Na een koude, ongemakkelijke en grotendeels slapeloze nacht was er van Gemma’s vastberadenheid weinig meer over. Ze had spijt als haren op haar hoofd dat ze naar deze vreselijke plek was

gekomen en overwoog meteen een retourticket voor de veerboot te boeken. Haar moeder zou haar misschien uitlachen om haar lafheid, maar wat dan nog? Zij verwachtte toch niet dat Gemma ooit ergens in zou slagen. Op dat moment werd ze opgeschrikt door een luide klop op de deur.

Gemma herinnerde zich dat haar vader een timmerman had ingehuurd om tijdens haar verblijf het huis op te knappen. In de hoop dat de man meteen wilde beginnen haalde Gemma haar vingers door haar blonde krullen en haastte zich naar de voordeur.

Met enige moeite trok ze de deur open. ‘Goede... eh... Ik bedoel *bonjour*,’ zei ze, terwijl haar warme adem wolkjes vormde in de koude buitenlucht. Lachend keek ze de oudere man aan die voor de deur stond, naast een jonge knul, die waarschijnlijk had aangeklopt. De man wees naar het dak en naar de achterkant van het huis, en begon toen in rap Frans tegen haar te praten.

Gemma fronste en schudde haar hoofd. ‘Sorry, eh... *pardon. Je ne parle pas le Français*,’ zei ze. Ze schaamde zich voor haar schoolmeisjesfrans.

De man prikte met een knokige wijsvinger in de schouder van de jongen en riep iets wat Gemma niet verstond. De jongen knikte en keek Gemma aan.

‘IJ zegt ij doet niet werk voor jou.’

‘Hè? Waarom niet?’ Als dit de timmerman was, was het misschien niet zo heel erg dat hij haar liet zitten; hij zag er veel te breekbaar uit om op het dak te werken. Gemma betwijfelde of de jongen al van school af was. Hij kon zelf het werk vast ook niet aan.

‘*Très difficile*,’ zei de jongen, en hij haalde nadrukkelijk zijn magere schouders op.

Gemma vroeg zich af wat ze nu moest doen. Ze moest er zo

snel mogelijk voor zorgen dat het dak waterdicht werd gemaakt. Het was eind februari, en hoewel ze ervan uitging dat het in Picardië niet veel zou sneeuwen, zou het ook vervelend zijn als het ging regenen terwijl zij hier verbleef. Als ze bleef. Als deze twee de klus niet zouden klaren, had ze iemand anders nodig.

'D'autres, eh...' zei ze, terwijl ze tot groot vermaak van haar bezoekers het gebaar van een spijker in de deur timmeren maakte, *'dans le village?'*

De jongen dacht diep na. Opeens begreep hij wat ze bedoelde en keek zijn grootvader aan. *'Grand-père?'* Hij wachtte geduldig, terwijl zijn grootvader een heel verhaal afstak.

Vergeefs probeerde Gemma te doorgronden wat er werd gezegd. Ze glimlachte krampachtig en wenste dat ze zouden opschieten en haar vraag zouden beantwoorden. Ondanks het waterige zonnetje was het ijskoud aan de deur. Ze wachtte nog even, maar er leek geen vooruitgang in te zitten.

De jongen keek haar peinzend aan. *'Non, pas du tout.'*

'Wat? Helemaal niemand?' Met grote ogen keek ze hen aan. Waren ze nou echt hierheen gekomen om haar in de steek te laten, zonder dat ze iemand anders konden aanraden? Even sloot ze haar ogen, vastbesloten niet te gaan huilen van frustratie.

'Non.'

'Merci,' zei Gemma uiteindelijk. *'Bedankt voor de boodschap.'*

'Au revoir.' Opgelucht volgde de jongen zijn grootvader, die over het tuinpad terugliep naar de weg. Gemma keek hen na en probeerde niet in paniek te raken toen de man en de jongen in een oude blauwe auto stapten en wegreden.

Ze nam even de tijd om tot zichzelf te komen; ze had geen idee wat ze nu moest doen. Oké, dacht ze na een poosje, ze moest in elk geval een beeld zien te krijgen van de omvang van het werk dat gedaan moest worden. Ze pakte haar gevoerde jack uit haar

koffer en trok het aan over haar hoody, die helemaal gekreukt was van de nacht.

Buiten benam de kou haar de adem. Gemma ritste haar jas dicht en liep voorzichtig over het hobbelige pad de tuin in. Rechts achter het huis ontdekte ze een kleine binnenplaats, die werd omsloten door het huis, twee kleine bijgebouwen en een open schuur of carport. Ze wist niet waar die gebouwen voor werden gebruikt, maar nam aan dat ze daar snel genoeg achter zou komen. Links liep, tussen twee heggen, een modderig paadje naar beneden, dat uitkwam bij een houten hekje. Ze stapte over een aantal kapotte dakpannen heen en kreunde toen ze zich realiseerde dat die van het dak af gevallen moesten zijn.

‘Gelukkig schijnt de zon,’ zei ze in een poging de moed niet te verliezen.

Gemma had tweeënhalf jaar op de spoedeisende hulp gewerkt, en wist dat er in het leven momenten waren waarop alleen een wonder nog kon helpen. Niet dat ze nu een wonder verwachtte, maar de schijn van vrolijkheid ophouden hielp wel.

Ook zonder ervaring in de bouw beseftte ze dat ze deze klus niet alleen kon klaren. Het huis was een ramp, maar ondanks haar paniek ging ze ervoor. Ze wist dat haar moeder ervan uitging dat haar plan zou mislukken, maar ze wilde nog niet opgeven en gunde het haar moeder niet dat ze gelijk zou krijgen. Nog niet in elk geval.

Een blik op haar horloge vertelde haar dat het bijna acht uur was. Tijd om het dorp in te gaan en te zien of ze iemand kon vinden die het werk voor haar kon doen, en misschien een paar dingen te kopen die haar verblijf hier wat konden veraangenaamen. Tot haar grote opluchting bleek het maar vijf minuten lopen te zijn naar het centrum van het dorp. Ze liep het vredige weggetje af en genoot van het vogelgezang en de aanblik van de

maretak die in de populieren groeide. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze die voor het laatst had gezien en stak haar in handschoenen gestoken handen diep in de zakken van haar jas.

Wat zou het fijn zijn als ze een vriendin had die ze kon vragen over te komen om haar te helpen met het huis. Meestal vond ze het niet erg om alleen te zijn, maar de gigantische klus die haar te wachten stond was wel een uitdaging.

Toen ze de hoofdstraat in liep en de klokkentoren hoog boven het dorp uit zag steken, voelde ze zich alweer wat beter. Het Franse dorp zag er met zijn indrukwekkende gemeentehuis in typisch Franse bouwstijl precies zo uit als ze zich had voorgesteld. Een andere keer zou ze alles wel gaan bekijken. Nu had ze een aannemer nodig. Die ijzerhandel daar was misschien wel een goede plek om te beginnen.

Ze duwde de deur van de winkel open en toen ze naar binnen stapte klonk er een belletje. Het leek wel of er tientallen jaren niets aan deze winkel was veranderd. Gemma dacht niet dat ze veel dingen die op haar boodschappenlijstje stonden hier zou kunnen vinden, maar met het oog op de toekomst kon het geen kwaad om te weten wat ze hier allemaal verkochten.

Twee mannen draaiden zich om en keken haar aan, en de uitdrukking op hun gezicht verried enige verbazing. Misschien omdat ze nieuw was hier in de buurt? De jongste man – Gemma schatte hem in de dertig – glimlachte even naar haar en hervatte toen zijn gesprek met de eigenaar.

Gemma bekeek op haar gemak de spullen die in de korte gangpaden lagen uitgestald. Bij elke stap die ze zette kraakten de vloerplanken; de eigenaar had geen alarmsysteem nodig om te weten dat er iemand door zijn winkel liep, dacht ze geamuseerd. Toen ze een paar dingen zag die ze nodig had pakte ze een mandje en legde er schoonmaakmiddel, doekjes en een pannenspons in.

Ze liep naar de toonbank en zette haar mandje op het gebutste oppervlak.

'*Bonjour,*' zei ze met een geforceerd glimlachje, eerst tegen de eigenaar en daarna tegen de andere klant, die een stap achteruit had gedaan.

'*Anglais?*' vroeg de eigenaar.

Gemma knikte. Wat was er toch met haar accent dat iedereen meteen hoorde waar ze vandaan kwam? 'Spreekt u Engels?'

Chagrijnig schudde de man zijn hoofd.

Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Het moest ook wel irritant zijn als mensen naar het buitenland verhuisden en er dan maar van uitgingen dat iedereen Engels sprak om hen van dienst te zijn. '*Pardon,*' zei ze verontschuldigend. '*Je, eh... j'achète un...*' Ze schraapte haar keel en maakte het gebaar van het optillen van een ketel, het uitschenken van water en het drinken van een kop thee. 'Ketel?'

'Het woord dat je zoekt is *bouilloire.*'

Met een ruk draaide Gemma zich om; haar mond viel open van verbazing. 'Bent u Engels?' vroeg ze aan de man die ze nog geen twee minuten eerder vloeiend Frans had horen spreken tegen de eigenaar. Althans, ze dacht dat het vloeiend was. Het klonk in elk geval indrukwekkend.

De man had brede schouders en ondanks zijn vuile werkkleuren was hij beslist aantrekkelijk. Zijn stoffige bruine haar zat in de war, maar zijn blauwe ogen twinkelden van pret. Gemma probeerde zich zelfverzekerder voor te doen dan ze zich voelde. Dit zou allemaal snel achter de rug zijn en dan kon ze terug naar haar huis.

'Marcel zal er wel ergens eentje hebben.' Hij zei snel iets tegen Marcel, die onmiddellijk opleefde. Gemma dacht dat dat kwam doordat hij blij was dat hij haar nog iets extra's kon verkopen.

‘Ik heet Tom,’ riep de man over zijn schouder terwijl hij naar het eerste gangpad liep. ‘Tom Holloway.’

Hij rommelde wat tussen de ongeordende spullen op een van de schappen achter in de winkel. Gemma keek hem na. Hij zag er fantastisch uit. Zelfs in zijn verschoten spijkerbroek en zijn dikke trui kon ze zien dat hij gespierd was.

‘Alsjeblieft,’ zei hij na een poosje met een triomfantelijke grijns. ‘Ik wist wel dat Marcel ergens zo’n ding moest hebben.’

‘Geweldig, dank je wel,’ zei ze, en ze probeerde haar bewondering voor hem niet te laten blijken. ‘Nu kan ik in elk geval thee-zetten.’

Met een gedeukte doos in zijn handen liep Tom langs haar heen. Hij zette de doos op de toonbank en haalde er een crème-kleurige ketel uit, die eruitzag alsof hij uit de jaren zeventig kwam. ‘Het is helaas wel een oud modelletje,’ lachte hij. ‘Maar als-ie het niet doet, dan bel je me maar en zoek ik wel een andere voor je.’

‘Werk je hier?’ vroeg Gemma verbaasd.

‘Nee, ik ben aannemer.’ Hij zette de ketel weer in de doos en met een hoofdknikje naar Gemma zei hij iets tegen Marcel.

Van pure opwinding begon Gemma’s hart sneller te kloppen. ‘Eh... kun je dan ook een dak repareren?’

‘Jazeker.’ Tom fronste licht zijn wenkbrauwen. ‘Hoezo?’

‘En een boerderijtje met bijgebouwen renoveren?’ vroeg ze in de hoop dat hij ja zou zeggen.

Tom liet zijn armen zakken en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Dat hangt ervan af. Ik heb nog een heleboel werk liggen. Ik zal eerst even moeten komen kijken voordat ik iets toezeg.’

Dat klonk al wat minder positief. Gemma’s gezicht betrok.

‘Hoe erg is het?’

‘Er liggen dakpannen in de tuin. Die liggen er volgens mij al

een hele poos.’ Ze beet op de binnenkant van haar wang en probeerde niet al te wanhopig te klinken. ‘Ik laat het huis opknappen voor mijn vader,’ legde ze uit, om Tom niet het idee te geven dat ze de zaak niet onder controle had. ‘Hij had een aannemer geregeld, maar die vertelde me vanochtend dat hij het werk bij nader inzien niet aankon. Toen ging hij weer weg.’

Tom keek haar nadenkend aan. ‘Was het een oudere man, met een jongetje?’

‘Ja. Maar ik wil me niet opdringen,’ zei ze. Het zou niet best zijn om hem meteen al tegen zich in het harnas te jagen. ‘Als je zelf geen tijd hebt, weet je dan misschien iemand anders die het kan doen?’

Tom dacht even na. ‘Hier in de buurt is eigenlijk niemand te vinden.’ Hij wierp een blik op de klok boven Marcels hoofd. ‘Is het ver?’

‘Nee, vijf minuten lopen.’

‘Oké, ik moet over een uurtje ergens zijn, maar ik kan je wel een lift naar huis geven. Dan hoeft jij al die spullen niet te dragen en kan ik even snel bekijken wat er gedaan moet worden. Misschien kan ik niet alles doen, maar dan kijk ik of ik met wat tijdelijke aanpassingen de boel waterdicht kan maken.’

Op dat moment kon het Gemma niets schelen dat de opluchting van haar gezicht afstraalde. ‘Dat is heel aardig van je. Dank je wel.’ Ze gaf hem een hand.

Marcel schraapte zijn keel en gebaarde naar de oude kassa.

‘Sorry,’ zei Gemma terwijl ze Toms hand losliet en haar portemonnee tevoorschijn haalde om haar boodschappen af te rekenen. Haar blik viel op een emmer en een mop die naast de kassa stonden. ‘Als je me toch een lift geeft, kan ik dit net zo goed ook kopen.’

Ze droegen alle spullen naar Toms oude pick-up. Terwijl

Gemma een andere winkel inschoot om nog een paar dingen te kopen die ze nodig had, laadde Tom alles achterin. Een paar minuten later stonden ze voor het boerderijtje.

‘Aha,’ zei Tom toen ze halverwege het tuinpad waren. Hij keek omhoog naar de plek waar de dakpannen hadden gezeten. ‘Ik ken dit huis,’ zei hij. ‘Ik geloof niet dat er in de afgelopen tien jaar iemand heeft gewoond.’

‘Twaalf, om eerlijk te zijn,’ zei Gemma, in de hoop dat hij zich niet zou laten ontmoedigen door de verwaarloosde staat van het huis.

Hij haalde een hand door zijn haar. ‘Niet best,’ mompelde hij. Toen hij zag dat Gemma hem verschrikt aankeek zei hij snel: ‘Maar maak je geen zorgen. Laten we maar naar binnen gaan.’ Hij liep achter haar aan het huis in en bracht haar boodschappen naar de keuken.

Ze zetten de tassen op de keukentafel. ‘Dit is allemaal niet veel soeps,’ zei ze met een blik op het kapotte aanrecht, de voorraadkast, de koelkast en het elektrische fornuis.

‘Ik betwijfel of hier sinds de jaren vijftig ooit iets aan is gedaan,’ zei Tom.

‘Het is op een vreemde, vieze manier wat ongewoon,’ grapte Gemma, en ze verbaasde zich over hoe ontspannen ze zich voelde in het gezelschap van iemand die ze nauwelijks kende.

Tom liep naar het raam en keek naar buiten. ‘Lekkere tuin. Ik denk dat je hier wel iets moois van kunt maken.’

Gemma vatte weer moed en zei: ‘Zullen we even boven kijken?’

‘Waarom niet?’ Lachend liet hij haar voorgaan. ‘Hoe ziet het er daar uit?’

‘Ik heb nog niet durven kijken,’ gaf ze toe. ‘Ik hoop maar dat het er beter uitziet als ik niet alleen ga kijken.’

Voorzichtig liep ze de trap op. Ze wist niet zeker hoe betrouwbaar het hout was en durfde geen risico's te nemen.

Boven gekomen duwde ze de deur links van haar open. De scherpe geur van schimmel drong haar neus binnen en ze trok een vies gezicht. 'Jakkas, dat voorspelt niet veel goeds.'

'Dapper zijn,' zei Tom. 'Laten we maar naar binnen gaan; dan weten we in elk geval waar we mee te maken hebben.'

Gemma was blij dat ze niet meer alleen voor deze klus stond. 'Oké, daar gaan we.' Ze liep de kamer in en drukte de capuchon van haar hoodie tegen haar neus. 'Het is hier ontzettend vochtig,' zei ze, ineenkrimpend.

Tom stond vlak achter haar. 'Die dingen,' zei hij, wijzend naar een stel paddenstoelen die in een hoek van de kamer groeiden, 'zitten vast vlak onder de plek waar de dakpannen ontbreken. Oké, ik heb genoeg gezien. Op naar de volgende kamer.'

Tom sloot de kamerdeur achter zich en Gemma liep door naar het volgende vertrek. Ze was blij dat ze de logeerkamer voorlopig niet nodig zou hebben. 'Ik hoop dat het er hier beter uitziet dan in de andere,' zei ze. 'Ik woon niet graag in een huis dat een gevaar is voor mijn gezondheid.'

Vervolgens zei ze, duidelijk opgelucht: 'Deze badkamer ziet er prima uit. Die kan ik met wat bleekmiddel en een schuursponsje wel schoonmaken.' Toen ze bij de laatste kamerdeur op de overloop was aangekomen ademde ze diep in en duwde de deur open. Met een zucht van verlichting deed ze een stap opzij, zodat Tom ook binnen kon komen.

'Dit is ook helemaal niet gek,' zei hij terwijl hij met zijn voet testte hoe stevig de vloerplanken waren. Sommige planken kraakten, andere leken veel sterker. 'Deze kamer hoeft je alleen maar schoon te maken en een beetje gezellig in te richten.'

'En een nieuw matras,' zei Gemma met een blik op het ge-

streepte matras dat was opgerold en met touw vastgebonden. Op hetzelfde moment draaiden ze zich allebei om en ze botsten tegen elkaar. Gemma schrok.

‘Sorry, heb ik je pijn gedaan?’ vroeg Tom terwijl hij haar armen beetpakte en haar van top tot teen bekeek.

Gemma durfde niet toe te geven dat haar reactie vooral te maken had met het onverwachte lichamelijke contact. ‘Nee hoor, niks aan de hand,’ zei ze vlug, en ze keek om zich heen of ze iets zag wat ze als excuus kon gebruiken voor haar schrikreactie. Ze wees naar een kleine haard. ‘Ik zag dat ding. Wel handig, zo zonder centrale verwarming.’

‘Dat is het zeker, maar toch denk ik –’ Tom aarzelde.

‘Is er iets?’ Had haar chaotische gedrag hem afgeschrikt? Ze hoopte maar van niet; het laatste waar ze op zat te wachten was dat hij van mening zou veranderen.

‘Weet je zeker dat je hier wilt blijven wonen tijdens de renovatie?’

Gemma gaf niet graag toe dat ze op dit moment liever in haar sobere, maar warme en moderne appartement in Brighton zou zitten. ‘Ik doe dit voor mijn vader,’ zei ze. Dat was niet helemaal de waarheid, maar ze kende Tom nog niet zo goed dat ze hem al honderd procent durfde te vertrouwen. ‘Ik vind het prima om in mijn eentje hier te zijn.’

Ze zei er niet bij dat ze tijd nodig had om het verdriet te verwerken om de dood van haar ex en de ontdekking van zijn ontrouw. ‘Ik geloof dat we het hier wel gezien hebben. Als jij nog even buiten kijkt, ga ik die vintage waterkoker uitproberen.’

‘Klinkt goed,’ zei Tom terwijl ze naar beneden liepen. ‘Een beetje opwarmen kan geen kwaad. Koffie graag, met een scheutje melk en zonder suiker.’

Gemma keek Tom na en pakte toen haar aankopen uit. Tom

leek een aardige vent, maar ja, dat had ze van haar ex ook gedacht. Ze vulde de waterkoker voor driekwart en stak de stekker in het ouderwetse stopcontact.

Toen Tom weer binnenkwam had Gemma de haard aangestoken en stonden er twee dampende mokken koffie klaar. ‘Alsjeblieft,’ zei ze, wijzend naar de schoongeboende tafel in de huiskamer. Ze bood Tom de schoonste van de twee stoelen aan.

‘Wat denk je ervan?’

Hij wreef over zijn ongeschoren kin. ‘We moeten zo snel mogelijk het dak waterdicht maken,’ zei hij. ‘De vooruitzichten voor de komende dagen zijn niet best. Ik kom straks wel weer langs, als ik even tijd heb. Zo niet, dan neem ik morgenvroeg wat tijdelijke maatregelen.’

‘Dat is heel aardig van je,’ zei Gemma, blij dat hij zo attent was. ‘En de rest?’

Tom keek zorgelijk. ‘Kun je niet een paar weken in de B&B in het dorp logeren? In elk geval tot de grote slaapkamer goed is schoongemaakt en de badkamer in orde is?’

‘Nee, ik red me wel,’ hield Gemma vol. Hield hij er nu maar eens mee op om voor haar te denken. Haar hele leven al besloot ze zelf wat goed voor haar was. Zelfs als kind werd Gemma door haar moeder, die zich helemaal richtte op haar carrière als juriste, en haar vader, een bobo in de financiële wereld, aan zichzelf overgelaten. De verveelde nanny’s en huishoudsters waren al lang blij dat het schuchtere meisje zich afsloot met haar boeken en haar dagdromen. ‘Ik zal vandaag de slaapkamer en de badkamer nog schoonmaken, en als het fornuis het niet doet bestel ik wel ergens wat te eten.’

Tom keek alsof hij zijn best moest doen om niet met haar in discussie te gaan. ‘Maar het is wel februari, en het is ijskoud.’

‘Echt, ik red me wel.’ Gemma lachte geforceerd en nam een slok van haar koffie. De hete vloeistof verwarmde haar keel. ‘Ik ben sterker dan ik eruitzie,’ zei ze beslist. ‘En ik kan meer aan dan je denkt. Trouwens, als ik hier woon kan ik sneller werk maken van de renovatie dan wanneer ik hier niet zou zijn.’

Tom glimlachte. ‘Daar heb je gelijk in.’ Hij zette zijn mok op tafel en haalde een notitieblokje uit zijn binnenzak om wat aantekeningen te maken. ‘Het huis heeft heel lang leeggestaan,’ zei hij. ‘Het is niet zo gek dat het een vochtprobleem heeft. Je moet die haard zo lang mogelijk brandend houden, zodat het kan drogen.’

Even staarden ze zwijgend naar het vuur.

‘Waarom ben je hier komen wonen?’

Gemma keek de mufte kamer rond. ‘Dit huis is van een neef van mijn vader,’ zei ze. ‘Toen hij achtennegentig was moest hij naar een verzorgingstehuis. Mijn vader zei dat hij hier zijn hele leven heeft gewoond, dus het zal hem wel zwaar zijn gevallen om hier weg te gaan.’

Tom fronste zijn voorhoofd. ‘Arme kerel. Ik zal mijn moeder eens vragen of ze hem nog kent. Ze woont hier vlakbij. Weet je hoe hij heette?’

Gemma probeerde zich te herinneren of haar vader de naam van zijn neef ooit had genoemd. ‘Sorry, dat kan ik me niet herinneren. De eerstvolgende keer dat ik mijn vader spreek zal ik het hem vragen.’

Tom dronk zijn koffie op. ‘Oké, ik moet er weer vandoor.’

‘Bedankt voor je hulp,’ zei Gemma. Ze kreeg het gevoel dat er nu schot in de zaak kwam. ‘Ik ben er erg blij mee.’

Gemma keek Tom na. Meteen voelde het huis leeg, zo in haar eentje. Om geen medelijden met zichzelf te krijgen besloot ze dat ze maar het best kon gaan schoonmaken.

Buiten stak de wind op. Halverwege het afstoffen van de meubels van de grote slaapkamer stopte Gemma. Er klonk een luid gekraak. Ze liep naar het raam en zag een grote boomtak wild heen en weer zwaaien in de harde wind. Het leek wel of hij elk moment kon afbreken. Ze probeerde zichzelf gerust te stellen en ging verder met het schoonmaken van de grote ladekast.

Even later joeg er een nog hardere windvlaag door het huis, gevolgd door een harde klap. Gemma haastte zich naar het raam en zag net op tijd de tak op zich afkomen. Instinctief dook ze in elkaar, sloeg haar armen over haar hoofd en wachtte af tot de tak de ruit aan diggelen zou slaan. Het huis trilde op zijn grondvesten, en Gemma kneep haar ogen stijf dicht. Toen de tak van de boom afbrak, nam hij in zijn val een paar dakpannen mee en sloeg met een luide dreun tegen de grond. Glasscherven vlogen de kamer in.

Gemma hield haar adem in tot het weer stil was om haar heen. Hijgend deed ze haar ogen weer open. Een paar scherpe takken waren een paar centimeter van haar gezicht terechtgekomen. Zelfs nu ze nog in shock verkeerde wist ze dat ze heel veel geluk had gehad dat ze niet door vallend puin was geraakt. Ze moest nu wel de kamer uit zien te komen. Ze vermande zich, pakte een van de grotere zijtakken vast en klom eroverheen terwijl ze aan de andere kant een weg zocht door de dennennaalden.

‘Verdorie,’ bromde ze terwijl ze de geur van dennennaalden en hars opsnoof. De kamer mocht er eerst niet al te best aan toe zijn geweest, nu was hij écht aan een opknopbeurt toe. Het leek erop dat de storm nog niet van plan was te gaan liggen en Gemma besloot dat het beneden het veiligst zou zijn. Net toen ze de onderste tree van de trap had bereikt hoorde ze dat Tom voor de voordeur stond; hij klopte luid op de deur en riep dat ze moest opendoen om hem binnen te laten.

Geschrokken maar opgelucht dat hij er was rende Gemma naar de deur om hem binnen te laten. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik was op weg hierheen om te kijken of alles in orde was,’ zei hij terwijl hij de deur achter zich dichtdeed. ‘Ik zag de schade aan de zijkant van het huis.’ Hij kneep zijn ogen half dicht en trok een paar dennennaalden uit haar haar. ‘Heb je boven al naar de schade gekeken? Want als dat zo is,’ vervolgde hij zonder haar antwoord af te wachten, ‘dan was dat verrekte gevaarlijk.’

‘Ik was al boven, als je het per se weten wilt,’ beet Gemma hem toe, geïrriteerd door zijn uitval. Wie dacht hij wel dat hij was?

Even viel Toms mond open van verbazing. ‘Jeetje, ben je gewond?’ Hij boog zich naar haar toe en keek naar haar gezicht.

Geërgerd deed Gemma een stapje achteruit. Ze was het niet gewend dat iemand zo dichtbij kwam.

‘Sorry, ik wilde je niet in verlegenheid brengen,’ zei hij terwijl hij opzijstapte. ‘Blijf jij maar hier, dan ga ik even boven kijken.’

Gemma liep naar de haard en legde nog een paar houtblokken op het vuur, blij dat ze even alleen was. Normaal gesproken was zij degene die keek of er iemand gewond was, niet andersom. Ze was gewoon een beetje geschrokken, meer niet, zei ze tegen zichzelf, nog altijd ietwat ontdaan door het voorval. Boven hoorde ze Toms voetstappen en wat gebonk. Wat doet hij daarboven, vroeg ze zich af, blij dat ze even wat tijd had om haar emoties te laten bedaren. Als ze broers of zussen had gehad, of extraverte ouders, zou ze misschien hebben geleerd om met aanrakingen om te gaan, en zou ze niet zo gênant reageren op dit soort dingen.

Ze hoorde Tom weer naar beneden komen en deed net of ze nog een blok hout op het vuur gooide.

‘Ik denk dat het zo wel genoeg is,’ zei hij toen hij de kamer in liep.

Er viel een pijnlijke stilte.

‘Sorry,’ zei Tom. ‘Ik bemoei me graag overal mee.’

‘Geeft niet. Laat maar. Bedankt dat je even kwam kijken. Heeft het huis veel extra schade opgelopen?’

Tom haalde zijn schouders op. ‘Niet echt. Het was alleen het laatste stuk van de tak. Het kozijn is nog heel en de ruit kunnen we snel vervangen.’

‘Ik ben echt heel blij met je hulp,’ zei Gemma, die haar vreemde gedrag zo snel mogelijk goed wilde maken.

Hij glimlachte. Naast zijn prachtige marineblauwe ogen verschenen sexy rimpeltjes, en Gemma voelde haar maag samentrekken. ‘Geen probleem. Een landgenoot kun je niet laten stikken, toch?’

Gemma lachte. Ze genoot van zijn spontane vriendelijkheid. Dit was iemand die ze altijd wel om zich heen wilde hebben. ‘Ik kom niet van het vasteland, maar van Jersey, een van de Kanaaleilanden.’

Tom sloeg zijn armen over elkaar. ‘Daar ben ik weleens geweest. Op vakantie met mijn moeder. Mooie plek.’ Een nieuwe windvlaag deed boven de ruiten weer rammelen en ze keken allebei omhoog. ‘Ik weet nog dat ik heel verbaasd was dat ik vanuit ons pension de kust van Frankrijk kon zien liggen,’ zei Tom.

Gemma dacht dat hij haar probeerde af te leiden van de storm buiten. ‘Ik kan vanuit mijn slaapkamer in het huis van mijn ouders de lichtjes van Frankrijk zien,’ zei ze terwijl ze terugdacht aan hoe troostrijk het was geweest om daar de afgelopen maanden weer te verblijven, hoewel haar moeder haar aanwezigheid sneller zat was geworden dan haar lief was.

‘Woon je nog steeds op Jersey dan?’

‘Nee, ik ben daar vijf jaar geleden weggegaan.’ Ze herinnerde zich hoe opgetogen ze was geweest toen ze het kleine eiland kon verlaten en een nieuwe start kon maken op het vasteland van

Engeland. 'Ik woon nu in Brighton, of liever gezegd: woonde.'

'Is dit je eerste renovatieproject, of verdien je hier je brood mee?'

Gemma lachte. 'Ik ben verpleegkundige,' zei ze. Inwendig gniffelde ze bij de gedachte aan hoe anders de komende maanden zouden zijn dan alles wat ze gewend was. 'Ik werk op de spoedeisende hulp, vlak bij Brighton.'

Meteen verstrakte Toms gezicht. 'O, oké,' zei hij.

Ontdaan door zijn reactie besloot Gemma dat ze maar beter van onderwerp kon veranderen. 'Hoe komt het dat je vloeiend Frans spreekt?' vroeg ze belangstellend.

Zijn schouders ontspanden weer enigszins. 'Mijn moeder is Française,' legde hij uit. 'Ze komt uit Amiens, ongeveer dertig kilometer hiervandaan.'

Gemma herinnerde zich de naam van die stad van schoolboeken over de Eerste Wereldoorlog. 'Dan zitten we hier zeker ook niet zo ver van de Somme af, die rivier waar die grote slag heeft plaatsgevonden?'

'Klopt. Deze streek is rijk aan geschiedenis die je een keer moet gaan bekijken.'

'Woon je hier al lang?' vroeg Gemma, bang dat ze weer iets verkeerd zou zeggen.

'Sinds een paar jaar. Als kind bracht ik hier de vakanties door bij mijn grootouders. Mijn ouders runden voor hun scheiding een restaurantje in Devon. Het kwam hun goed uit dat ze mij in de drukste tijd hierheen konden sturen.'

Ze babbelden nog even door. Gemma kreeg zelden bezoek in haar appartement en was meestal liever alleen, maar nu vond ze het fijn dat Tom er was. Ze vond het niet erg om in dit onbekende huis te zijn, maar de storm en de schade aan de slaapkamer hadden haar van haar stuk gebracht.

‘Ik geloof dat de wind minder wordt,’ zei Tom terwijl hij opstond. ‘Ik moest maar weer eens gaan, anders vraagt mijn moeder zich af waar ik blijf. Ik wil niet dat ze zich zorgen maakt. Morgenvroeg kom ik terug om dat gat in het dak dicht te maken en het raam te repareren.’

‘Dank je wel voor je hulp, Tom,’ zei Gemma terwijl ze hem een hand gaf. Hij lachte. ‘Ik vind het heel fijn dat je zo attent bent.’

Ze liep met hem mee naar de deur en wenste dat ze zich net zo ontspannen kon voelen als Tom. Toch was er ook iets vreemds aan hem. Hij wist het goed te verbergen, maar ze vroeg zich af welk verhaal er schuilging achter het verdriet dat hij overduidelijk voelde.